

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ
ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΟΥ ΛΑΪΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ ΕΝ ΙΩΑΝΝΙΝΟΙΣ

Έτος ΙΓ'. 989

Ιδιοκτήτης—Διευθυντής Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ—Συνδιευθυντής ΧΡ. Α. ΖΩΗΜΙΧΟΣ

Δευτέρα 13 Μαΐου 1936

Ο ΕΙΡΗΝΟΠΟΙΟΣ ΠΡΩΘΥΠΟΥΡΓΟΣ

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗΣ ΕΡΕΥΡΑΣ ΤΟΥ ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Β. ΚΟΡΤΖΗ

Ἄλλως, εἰρηνοποιὸς δύναται ν' ἀποκληθῇ ὁ πρωθυπουργὸς τῶν βουλευτικῶν ἐκλογῶν τῆς 5ης Μαρτίου 1933, ὡς Παναγιῆς Τσαλδάρη, διὰ τὴν ἐκείδε χάριτα παρ' αὐτοῦ Ἰωβελίου ὑπομονῆς χάριν τῆς εἰρήνης τοῦ ἔθνους:

Ἀνῆλθεν εἰς τὸ πρωθυπουργικὸν ἀξίωμα, κατόπιν μιᾶς βενιζελικῆς ἐπαναστάσεως, τῆς 5ης Μαρτίου καὶ ἐπὶ ὁλόκληρον διετίαν καὶ πλέον ἀνταρτωπύσας τὸν κακοθέστορον καὶ τὸν ἐσπερικώτατον εἰς κοινοβουλευτικὰς ἀτασθαλίας Ἐλευθερίου Βενιζέλου καὶ τὸ ἀπειθαρχῶν τῶν ζωηρότερων τῶν ὁπαδῶν του, τῶν λεγομένων ἀδιαλλάκτων, οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν σάρκες ἐκ τῶν σαρκῶν καὶ ὀστά ἐκ τῶν ὀστέων τοῦ λαϊκοῦ Κόμματος, τὸ ὅποιον εὖτος διοικεῖ καὶ διευθετεῖ ἀπὸ τῆς ἐπαύριον τοῦ τυραννικοῦ τῶν Ἐξ μεγάλου μαρτύρου τῆς τελευταίας Ἐβνικῆς μὲς Τραγωδίας. Εἶχε ν' ἀντιμετωπίσῃ ὀχι μόνον ἓνα δόλιον καὶ οὐδὲν δσιον καὶ ἱερὸν ἔχοντα πολιτικὸν ἀντίπαλον, περιτομιζόμενον ἀπὸ δαιμόνους τοῦ συμπράκτεως, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τοῦς ἐκλεκτοτέρους τῶν λαϊκῶν καὶ λοιπῶν ἀντιβενιζελικῶν βουλευτῶν του. Ἐξωτερικὸς καὶ ἐσωτερικὸς πόλεμος κατ' αὐτοῦ, καὶ τὸ πολιτικὸν σκῆμα, τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ὁ μόνος οὐκ ἀσπόμενος ἐκινδύνευσεν, οὐ καὶ αὐτὸς, νὰ κατασυντρίβῃ ἐπὶ τῶν πρὸ αὐτοῦ ὑφάων! Ἀλλ' αὐτὸς τὸ διηύθυνε μετὰ δεινῆς τοῦ τοιαύτης, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἄλλος ἐκ τοῦ λαϊκοῦ Κόμματος, ἐκείνητος, ὥστε ν' ἀποφύγῃ ἐκαστοτὲ τὸ ναυάγιον.

Ὅλοι οἱ φίλοι του καὶ σύμμαχοί του ἐφύναζαν καὶ ἤθελαν τὴν προσαγωγὴν τοῦ Βενιζέλου νὰ λογοδοτήσῃ ἀνώπιον ἐκτὰ τοῦ δικαστηρίου, διὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Πλαστήρα τῆς 5ης Μαρτίου 1933, ἡ ὁποία εἰχεν ἐξέλθει ἐκ τοῦ κοιτῶνος αὐτοῦ τούτου τοῦ Βενιζέλου, καὶ μόνος αὐτὸς ἦτο ὑπὲρ τῆς ἀμνηστίας αὐτοῦ, καὶ τοῦ ἔδωκεν ἀμνηστίαν χάριν τῆς εἰρήνης τοῦ ἔθνους, ὃ δὲ ἀντιβενιζελικώτατος ἀρχηγὸς τῶν Ἐλευθεροφρόνων κ. Ἰω. Μεταξᾶς ἀπεχώρησεν τότε τῆς Κυβερνήσεως μετὰ τῶν ὁπαδῶν του.

Τὴν νύκτα τῆς 5ης Ἰουνίου τοῦ ἰαίου ἔτους ἀδιάλλακτα στοιχεῖα τῶν ἀντιβενιζελικῶν Κομμάτων ἐπιχειροῦν ἀποπειρᾶν κατὰ τῆς ζωῆς τοῦ Βενιζέλου, ἀποτυχοῦσαν εὐτυχῶς διό

τι, εἰν ἀπετύγχανεν ἡ μωροτάτη ἐκείνη ἀπόπειρα, ὃ Βενιζέλος ὁ ἀγιοποιεῖτο καὶ σήμερὰ θὰ εἴχομεν ἀνταρτωμένον ναὺν εἰς τὸ μέρος, ἔνθα θὰ ἐπιπταν καὶ θαλάσσης ἀνδρείων τῶν ἐστέλιζον πολλὰς πόλεις τῆς Ἠλᾶδος. Μέγας σάλος ἠγέρθη ὡς ἐκ τούτου, ἐκ μὲν τῶν βενιζελικῶν ὡς οὐδὲς τῆς ἀ-οτείας ἔργον ὁργάνων τῆς Κυβερνήσεως, ἐκ δὲ τῶν ἀντιβενιζελικῶν, διότι ὁ εἰρηνοποιὸς Πρωθυπουργὸς ἐλάμβανε τὰ δραστηριώτατα μέτρα πρὸς ἀνακάλυψιν τῶν ἐνόχων τῆς ἀποπειρας καὶ ὃ σάλος αὐτὸς, φάσας καὶ μέχοι τῆς αἰσώσεως τῆς Βουλῆς, διήρκεσε μέχρι τῶν ἡμερῶν τοῦ τελευταίου ἐνοχλοῦ Βενιζελικοῦ Κινήματος τῆς 1ης Μαρτίου ἐ. ε. Ἀλλ' ὁ εἰρηνοποιὸς Πρωθυπουργὸς, ἀειθέρος ἀποκάθε ἐναντιότητα, ἐβίβει τὴν εἰρηνικὴν του ὁδὸν, πιστεύων εἰς τὴν τελικὴν του νίκην.

Τὸν Σεπτέμβριον τοῦ 1934 ἡ γέρθη τὸ ζήτημα τῆς ἐκλογῆς Προέδρου τῆς Δημοκρατίας, καὶ ὃ μὲν Βενιζέλος, ἀποδημήσας εἰς Κρήτην, ἐξέδιδεν ἐκείθεν τῆς ἐπαναστατικῆς ἀταγῆς του, καὶ ἔχων σύμμαχον τὴν Γερουσίαν του, ἀγῆται τὴν ἐκλογὴν του ὡς Προέδρου, ὃ δὲ εἰρηνοποιὸς Πρωθυπουργὸς τὴν ἐπανεκλογὴν τοῦ Ζαῖτη καὶ ἐνφύσσωμος ὁ ἀντιβενιζελικὸς κοινοβουλευτικὸς Κόσμος ἀπῆται τὴν διάλυσιν τῆς Βουλῆς, μόνον αὐτὸς, ὁ εἰρηνοποιὸς Πρωθυπουργὸς, χωρὶς νὰ διαλύσῃ τὴν Βουλὴν, κατάρρωσε νὰ προσελκύσῃ τοὺς 17 ἐπαγγελματικὸς γερουσιαστὰς καὶ νὰ ἐπιτύχῃ τὴν ἐπανεκλογὴν τοῦ εἰρηνοικοῦ Ζαῖτη, ἀντὶ τοῦ ταραξίου Βενιζέλου!

Ὁ Βενιζέλος ἐσκύλισαν ἐκ τῆς ἐπανεκλογῆς τοῦ Ζαῖτη, καὶ ἀμέσως συνέλαβε τὸ σχέδιον τοῦ τῶς ἀδελφῆς λήξαντος ἐπαναστατικοῦ Κινήματος τῆς 1ης Μαρτίου ἐ. ε. καὶ ἤρχισεν τὴν γνωστὴν ἐμπροστικὴν ἐκστρατείαν κατὰ τοῦ νομίμου Κασετώτος διὰ τῶν γνωστῶν πολυπλήθων ἀρεθῶν του εἰς τὰς ἐμφορὰς του ἐφημερίδας. Ἀλλ' ὁ εἰρηνοποιὸς Πρωθυπουργὸς, ἀντὶ νὰ διατάξῃ τὴν εὐληψίν τοῦ ἀρχικινήματος Βενιζέλου καὶ τῶν κυριωτέρων ὁπαδῶν του, ὁμοθυμᾶν ἀνεστράφη κατὰ τῆς Κυβερνήσεως καὶ ὁλοκλήρου καὶ ἀντιβενιζελικοῦ Κόσμου, καὶ θὰ ἐπλεον ἡ Ἑλλάς εἰς τὸ ἀβελρικὸν αἷμα, ὃ εἰρηνοποιὸς

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ πρώτη παιδικὴ ματιὰ τοῦ Χρηστοβασίλη εἰς τὴν φύσιν, ἐγένισε τὴν ψυχὴν του ὁλόκληρον καὶ τὸν ὠθήσεν εἰς τοὺς ὠραίους δρόμους τῆς Τέχνης, ἡ ὁποία συμπληροῦναι τὴν τελειότητα τῆς φύσεως κατὰ τὸν Οὐκὸν Οὐδᾶν.

Πόσον παραστατικὰ γράφει ὁ ἴδιος εἰς τὸ διήγημά του «Ὁ φίλημα τῆς Μούσας», αὐτὰς τὰς πρώτας παιδικὰς ἐντυπώσεις του, αἱ ὁποῖαι ἐπλημύρυσαν τὴν ἀβγαλτὴν ἀκόμη ψυχὴν του, ἀπὸ τὰ ἀφθάρτα καλλὴ τῆς φύσεως.

«Οἱ κάμποι καὶ τὰ λιβάδια εἶταν ντυμένοι μὲ χίλια—μύρια χρώματα καὶ τὰ λόγια μαυρολογούσαν. Τὰ ζευγάρια μόχταγαν μέσα στὲς ἀνοιγμένες αὐλακίδες τῶν χωραφῶν μὲ τοὺς ζευγίτες ἀπὸ πίσω τους, κρατῶντας τὴν μακρὰ τοῦ δικέντρο. Τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα, ἐκεῖνα μέσα στὰ λαγκάδια καὶ τὰ γκρέμια, καὶ τοῦτα ἐπάνω στὲς κοντοραχοῦλες ἡ τιτὲς ἀδεντρος, πλαγιεῖς, βοσκοῦσαν χαρούμενα, τρέχοντας σὲν ἡννοῖσθαι καὶ αὐτὰ τὰς χαρὰς τῆς λουλοδοφαιτωμένης καὶ ἀνθοστολισμένης ἀνοιχῆς. Τὰ κυπριακοῦδονα τοὺς ἀχολογούσαν ὠμορφα καὶ γλυκὰ, γλυκὰ καὶ χαρούμενα. Τὰ σκυλιὰ γαύγιζαν καὶ οἱ πιστικοὶ, ἄλλοι σαλαγοῦσαν, ἄλλοι σοῦριζαν, ἄλλοι τραγουδοῦσαν, ἄλλοι λαλοῦσαν τὴν φλογέρα. Καὶ πέρα, πάλιν πέρα, σὲ διάγραμμα λαμπροποδισαντακόρφοβονια σὲν διαμαντίνια θεοράτα στεφάνια. Ἐπλεα σ' αὐτὸ τὸ ἔξοχο θέαμα, κολυμποῦσα

Πρωθυπουργὸς, ἐνφ' αὖ ἐνὸς παρηκολούθει τὴν προετοιμαζομένην βενιζελικὴν ἐπανάστασιν, ἡ ὁ ἀντικειμενικὸς καὶ μόνος σκοπὸς ἦτο ἡ ἀλυσίς τῆς Πρωθυπουργίας καὶ ἡ ἀνάληψις τῆς ἡγεσίας, ὅπο τοῦ Βενιζέλου, καὶ ἀνέμενε τὸ σῶμα τοῦ Κινήματος. Τὸ Κίνημα ὄντως ἐξερραγῆ καὶ ἐνέμενε νὰ εἴπωμεν ὅτι ἦτο ὁ μόνος τρόπος τῆς ἀντιμετωπίσεως αὐτοῦ τοῦ ὑπὸ τοῦ Πρωθυπουργοῦ ἀκολουθηθεῖς, μὲ τὸ ὀλιγώτερον αἷμα καὶ τὰς ὀλιγώτερας ὀλικῆς ζημίας!

Ὁ ὡ νικηθεῖς ὁ Βενιζέλος, ἐδραπέτευσε ἀνεπιστρεπτὶ πρὸς σωτηρίαν τῆς Ἑλλάδος, μετ' ὀλίγων ὁπαδῶν του εἰς τὴν Βαλν, ὅπου, ὅπο τὸ βάρος τῆς εἰς θάνατον καταδικῆς του, καὶ τὰς ἀρὰς ὁλοκλήρου τοῦ Ἑλληνικοῦ Κόσμου, Βενιζελικοῦ καὶ Ἀντιβενιζελικοῦ, θὰ περᾶν τὸν ἀδύμον βίον του, β. ο.ν ἐνὸς καταπύστου προδότου τῆς Πατρίδος του!

Πάντα ταῦτα εἶναι ἔργον καὶ κατόρθωμα ἐνὸς καὶ μόνου ἀνδρός, τοῦ εἰρηνοποιοῦ Πρωθυπουργοῦ Κου Παναγιῆ Τσαλδάρη, ὃ ὁποῖος ἐδείχθη ἀνώτερος τῶν περιστάσεων καὶ τῶν προσδοκίων τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, τὸν ὅποιον θεία εὐδοκία, ἐκλήθη νὰ κυβερνήσῃ!

Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗΣ

σ' αὐτὴν τὴν ἀχανὴ λουλοδοπλησμονῇ, σ' αὐτὴν τὴν μεθυσιτικὴν μοσχοβολίᾳ, σ' αὐτὴν τὴν μυστηριώδη βουή. Δὲν γνωρίζω τί ἐννοῶνται τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἄλλα τὰ παιδιὰ, ἐκεῖνη τὴν οὐράνια στιγμὴν, ἀλλ' ἐξωαίσθητον ἔναν σεισμὸς τὴν καρδίαν μου, μὲς τὴν ψυχὴν μου, μὲς τὸ εἶμά μου. Τὸ κεφάλι μου γύριζε. Μῶρονταν νὰ φκιάσω ἓνα δικό μου τραγούδι καὶ νὰ τονίσω μιὰ δική μου μουσικὴ καὶ ἀνὰ φάσμα μιὰ δική μου εἰκόνα μ' ὅλες τὰς λάμπες, καὶ μ' ὅλα τὰ χρώματα. Πού χύνονταν γύρω μου».

Αὗται εἶναι αἱ πρώται ἐντυπώσεις, αἱ πρώται ἐκείναι τοῦ Χρηστοβασίλη, ἄλλα τὴν εἰκόνα αὐτὴν, ἡ ὁποία τοῦ ἐγέννη τὸν πρῶτον σεισμὸν εἰς τὴν ψυχὴν του, τὴν ἐξωγράφισε τόσον καλὰ καὶ μὲ ἐκείνως ἀνεξίτηλα χρώματα εἰς τὸν νοῦν του, ὥστε τὸν ἠκολούθησεν εἰς ὅλην τὴν ζωὴν καὶ ἐγενετὴν ἡ πλαστικὴ ὕλη καὶ ὁ τόνος ὁλοκλήρου τοῦ λογοτεχνικοῦ του ἔργου.

«Καὶ αὐτὸς ὁ ἐσωτερικὸς σεισμὸς, ποὺ αἰσῶνθηκα γιὰ πρώτη φορὰ, εἶταν ὁ πρῶτος χαιρετισμὸς, τὸ πρῶτον χρίσμα καὶ τὸ πρῶτον φίλημα τῆς Μούσας μου» συμπληροῦναι ὁ Χρηστοβασίλης εἰς τὸ ἴδιον διήγημά του, καὶ ἔχει ἀπολύτως δίκαιον, μὲ τὴν διαφορὰν, ὅτι αὐτὸ τὸ φίλημα τῆς Μούσας οὐδὲν ἄλλο ἦτο, ἢ ἡ πλήρης αἰσθησις τῆς ἀνεπὶνυμῶν ποιητικῆς φαντασίας του. Εἶδε τὸν Κόσμον ὅχι ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ὡς ποιητῆς. Ἐσῶνθη τὸς πρώτους ἐν τῇ καρδίᾳ του λυρικοῦ παλμοῦς, οἱ ὅποιοι θὰ τὸν ἀνέδοκνον ὡς ἀπαράμιλλον ψάλτην καὶ βάρδον, μιᾶς λατρείαν ἀγνῆς, μιᾶς θερησεῖας ἀνευ ἱερέως καὶ ἀνευ ἐξωτερικῶν τύπων, ἀλλὰ σὲ ἐξομένης κατὰ ὁλοκλήρην ἐπὶ τῶν ἀσθημάτων τῆς καρδίας του καὶ τῆς ἀμέσου σχέσεως τῆς φαντασίας του πρὸς τοὺς φυσικοὺς κόσμους.

Διότι ἡ ποίησις δὲν εἶναι καθολικὴ ἀξία, ἡ δὲ προσωποποίησις τοῦ ποιητοῦ διαφέρει ἀπὸ τῆς τῶν λοιπῶν ἀνθρώπων. Ἡ διαφορὰ δ' αὕτη εὐρηται ἐν τῇ φύσει τῆς φαντασίας τοῦ ποιητοῦ. Ἐνφ' ὁλοκλήρῃ ἡ κοινὴ φαντασία εἶναι, τρόπον τινα, ἡ δρῶσα ἡδὼν μὴ καὶ ὁ καρπὸς τῆς πείρας, ὃ κατ' ἐμοίωσιν αὐτῆς, ἡ ποιητικὴ φαντασία ὅχι μόνον κατὰ τὴν ἀσπότητα, τὸ πρῶτον, τὸ βάθος καὶ τὴν ἔντασιν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ποῶν διαφέρει ἐπεινῆς ἀναγομένη εἰς δύναμιν καθ' αὐτὴν δημιουργικὴν, ἀνώτερον πάσης ἄλλης, πνευματικῆς ἀνθρωπίνης ἱκανότητος. Τούτου ἕνεκεν καὶ ποῶν τῆς ποίησεως.

Ἐν τῇ ἐκδηλώσει τοῦ γραπτοῦ λόγου ἡ ποίησις δὲν ἔχει τὸν τελεολογικὸν χαρακτῆρα τοῦ πεζοῦ λόγου, οὐ ἡ ἀεὶ ταυρία συνάπτεται πρὸς σκοπὸν εἶναι τὴν ἀνέυρεσιν τῆς γνητικῆς ἢ μερικῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ταυτὴς εἶναι καταφανὴ μόνον τὰ αἰετα, ὅργανον δὲ μόνον ἡ φαντασία, δι' ἣ καὶ προτάσσεται ὁ λων τῶν ἡθικῶν ἀξιών, ὡς ἡ ἐκφρασις τῆς τέχνης διὰ τοῦ λόγου. Ἡ ποίησις εἶναι ἡ ἀρίστη καλλιτεχνικὴ ἐκδηλώσις, ἀπλὴ μὲν, ὡς καὶ ὁμοίωσις καὶ κοπιώδους μηχανικῆς ἀσκήσεως, εἰς ἀπαιτοῦν αἱ ἐκαστικαὶ τέχναι, ἀλλ' ἐν ταῖς εἶναι ἡ ὁμοίωσις τέχνης, ὡς περιέχουσα πάσας τὰς ἀρετὰς, οὐχὶ ἓνα ἀμέσως ἐντεταταμένη σὲ τῆς ζωγραφικῆς τὸ χρῶμα ἢ τῆς γλυπτικῆς τὴν πλαστικὴν ὕλην ἢ τῆς μουσικῆς τὸν τόνον, ἀλλ' ἓνα ἐμμέσως ἀλλ' ἐντελὲς καὶ ἀριστοτεχνικῶς

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ ΕΞ ΑΘΗΝΩΝ

"ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ"

ΔΙΣΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Εκδιδόμενη εν Ιωαννίνους

ΔΕΥΤΕΡΑΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Εξωτερικού Δραχ. 100

Εξωτερικού Φραγ. Ελβετικά 12 1/2

Αμερικής Δολλ. 3

Διευθυντής Τυπογραφείου

Π. Τσιμογιάννης

Οδός Μανωλιδίου αριθ. 104

ἀντικαταστήσῃ τὴν φυσικότητα τῆς εἰκόνης, τὴν τελειότητα τοῦ γλυπτῶν καὶ τὴν μελωδικότητα καὶ τὴν ἁρμονίαν τῶν τόνων καὶ ὑποβάλλῃ πάντα ταῦτα, διὰ τῆς φαντασίας, εἰς τὴν φαντασίαν τῶν ἀκροατῶν. Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἔλεγεν ὁ Τένυσσον «Διὰ τὴν ἀντιληφθῆναι καὶ τὸ ἀπλούστερον ποίημα, ὁφείλει, ἔστω καὶ πρὸς στιγμήν, νὰ γίνῃ ποιητὴς».

Ἀλλ' ἡ ποιητικὴ φαντασία, ἥτις εἶναι στοιχεῖον τῆς ποιητικῆς ιδιοφυΐας δὲν ἀποκτάται, διὰ τῆς ἀσκήσεως, ἀλλὰ γεννᾶται μετὰ τοῦ ποιητοῦ.

Ἡ εὐαισθησία καὶ ἡ ποιητικὴ φαντασία εἶναι τὸ φίλημα τῆς Μούσης ποῦ ἡσθάνθη, παιδίον ἀκόμη, ὁ Χρὺς στοβαρίτης, διότι ἐνυπνέρον ἀμφοτέρω ἐν αὐτῷ καὶ συνεγενήθησαν μετ' αὐτοῦ, ὡς στοιχεῖα αὐτοῦ.

Τώρα, διὰ τὸν ὁκλεκτὸς αὐτὸς ἀποκτῇ καὶ τὴν ἀπαράμιλλον ἱκανότητα τῆς αἰσθητικῆς ἐξωτερικεύσεως, ἔχει καὶ τὰ τρία στοιχεῖα τῆς ποιητικῆς μεγαλοφυΐας.

Τὰ πρῶτα γράμματα ἔμαθεν εἰς τὸ μικρὸ χωρίον τοῦ Ὁραιοσταθίου καὶ πῶς τὰ ἔμαθεν ἡ μάλλον πῶς δὲν τὰ ἔμαθεν μᾶς διηγείται ὁ ἴδιος μετὰ τὴν ἀπλοότητα, ἥτις τὸν διακρίνει εἰς τὰ «Διηγῆματα τοῦ Μικροῦ Σκολείου».

«Δὲν θέλω μάννα νὰ μάθω, γράμματα! Δὲν θέλω! Δὲν θέλω! Τί μοῦ χρειάζονται τὰ γράμματα; Μήπως θὰ γένω παπᾶς;»

(Συνέχεια (εἰς τὸ ἐπόμενον))

ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΚΑΙ

ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Τρία συγγράμματα ἐξεδόθησαν τελευταίον, ἐν Ἀθήναις, ἀπὸ Ἡπειρώτας: Ἰὼν τὸ βιβλίον τοῦ μεγάλου μας Παιδαγωγοῦ Κου Εὐριπίδου Σούρα, περὶ οὗ δημοσιεύσαμεν ἔντι τῶν προηγουμένων φύλλων τῆς «Ελευθερίας», Ἰὼν ὁ «Αἶας» τοῦ Σοφοκλέους εἰς δημοτικὸς στίχους, ὑπὸ τοῦ ἐκλαϊκιστοῦ τῶν Τραγουδιῶν τῶν ἀρχαίων δραματικῶν ποιητῶν Αἰσχύλου, Σοφοκλέους καὶ Εὐριπίδου Κου Δημ. Μ. Σάρρου, περὶ τοῦ μεγάλου μεταφραστικοῦ ἔργου τοῦ ὁποίου πολὺ λάκκις ἐγραψαμεν, Ἰὼν «Ἡ Ἑλληνικὴ τῶν Ἡπειρωτῶν» παρὰ τοῦ ἐγκρίτου δικηγόρου ἐν Ἀθήναις κ. Δημ. Α. Ζώτου.

Ὁ κ. Δημ. Α. Ζώτος δὲν εἶναι πρωτόβαλτος συγγραφεύς, οὐδ' ἀγνωστος εἰς τοὺς κύκλους τῶν λογίων, ὡς θεράπευον ἐξ ἴσου τὴν Θέμιδα καὶ τὸν Λόγιον Ἑρμῆν. Τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κ. Δημ. Α. Ζώτου, τὸ ὁποῖον ἄριστα ἠδύνατο ν' ἀποκληθῇ «Ἡπειρωτικὴ Ὀδύσσεια», γνωστὸν τὸ πρῶτον εἰς τὸν ἐν Ἀθήναις καὶ Πειραιεὶ διανοούμενον καὶ ἐπαγγελματικὸν Ἡπειρωτικὸν Κόσμον ἐκ διαλέξεως αὐτοῦ, δὲν εἶναι ἐνῶπιον ἀσφυκτικῶς πολυπληθοῦς ἀκροατηρίου, ἐν τῷ γεωμῆτῳ τοῦ Πειραιῶς Ἡπειρωτικῷ Κέντρῳ, ἀπέσπασε τὸν θαυμασμὸν καὶ τὰ δάκρυα τῶν Ἡπειρωτῶν ἀκροατῶν, ἕκαστος τῶν ὁποίων ἀνεγνώριζεν ἐν τῇ διαλέξει ταύτῃ μίαν τραγικὴν σελίδα τοῦ βίου του, καὶ ἀφῆκεν ζωηρὰν ἐντύπωσιν εἰς τοὺς μὴ Ἡπειρώτας ἀκροατάς, ἔπρεπε νὰ ἐκδοῦν εἰς ἰδιαιτέραν τεύχος διὰ τὴν ἱστορίαν τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Λαοῦ, τοῦ ὁποίου ἀφθονὰ κόκκαλα εὐρίσκονται θαμμένα εἰς πᾶσαν γωνίαν τῆς Ἀνατολικῆς Εὐρώπης: Σερβίαν,

Βουλγαρίαν, Τουρκίαν, Ρουμανίαν, Οὐγγαρίαν, Ρωσσίαν, Αἴγυπτον, Ἰταλίαν καὶ τελευταίως εἰς τὴν Ἀμερικὴν, τὴν Νότιαν Ἀφρικὴν καὶ τὴν Αὐστραλίαν.

Ὁ συγγραφεὺς διέρχεται ἱστορικῶς δεξιότατα, καθάριστο τέχνης χειριστὴς τοῦ καλῶν, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ξενιτεμοῦ, καὶ ἀνάγει αὐτὸν εἰς τὸν 12ον αἰῶνα μ. Χ. ὅτε πρῶτοι ἦνοιον τὸν δρόμον τοῦ οἱ Ζαγορήσιοι, οἱ δαιμόνιοι Ζαγορήσιοι, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν οἱ πρωτοπόροι εἰς πᾶσαν κίτησιν τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Λαοῦ καὶ ἐτιμῶσαν τὸ Ἡπειρωτικὸν ὄνομα καὶ τὴν Ἡπειρωτικὴν διάνοισιν ἐν τῇ Ἑνῇ.

Αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι τοῦ Κου Δημ. Α. Ζώτου εἶναι μιά μεγάλη ἱστορία τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Λαοῦ καὶ συνάμα μιά μεγάλη τραγωδία!

Οὕτω ὁ Ἡπειρωτικὸς Ξενιτεμὸς ἀρχίζει πρὸς ἀνατολὰς καὶ βορρᾶν μετὰ μολύβρια καὶ τ' ἄλλα, καὶ πρὸς δυσμὰς καὶ νότον μετὰ τὰ καράβια, ἵνα καταλήξῃ οὐδέποτε μετὰ τὰ ὑπερωκεῖνια καὶ τὰ ἀεροπλάνα.

Ἡ ἱστορία τοῦ Ἡπειρωτικοῦ Ξενιτεμοῦ, συνυφασμένη μετὰ τὸν πόνον τῶν γονέων, τῆς συζύγου, τῆς ἀδελφῆς καὶ τοῦ ἀδελφοῦ καὶ τὴν δημοτικὴν ποίησιν, ἔπρεπε νὰ συγγραφῇ ἀπὸ κάποιον, καὶ εἶναι εὐτυχὴς ὁ κ. Δημ. Α. Ζώτος διότι ἔτυχεν ὁ κληρὸς εἰς αὐτόν.

Καὶ 4ον ἡ «Βορείος Ἡπειρος» μνηστικὸν δελτίον πολιτικόν, κοινωνικόν, φιλολογικόν, ὄργανον τοῦ ἐν Ἀθήναις Συλλόγου τῶν Βορειοηπειρωτῶν, προσωρισμένον νὰ ἐξηγητήσῃ, ὡς ἐξ ἐπισήμου πηγῆς, τὸν βορειοηπειρωτικὸν ἀγῶνα. Τὸ περιοδικόν τοῦ 1ου τεύχους εἶναι ἐνδραστηριοποιον, διὰ τὸν ἐπιδιωκόμενον παρ' αὐτοῦ ἐθνικὸν σκοπὸν καὶ εἰς μετὰ πλέον ἢ βέβαιον περὶ τῆς ἐπιτυχίας αὐτοῦ κατ' ὅσον μάλιστα ἐργασίης αὐτοῦ τυγχάνει ὁ ἐκλεκτὸς καὶ μεγάλου δημοσιογραφικοῦ μέλλοντος Βορειοηπειρώτης νέος κ. Ἀλέξ. Μαρμυροπούλου, ὁ ὁποῖος θὰ ἀρθῇ, ἐν αἵαν προσεχῇ μέλλοντι, εἰς περιωπὴν πρῶτης ταξέως δημοσιογράφου, διὸ καὶ συγχαίρομεν αὐτὸν ἐγκαρδίας, μετὰ τὴν ἐλπίδα ὅτι δὲν θὰ ὑπάγῃ Ἡπειρώτης, ὅστις δὲν θὰ συντρέξῃ νὸ ἐθνικὸν τοῦτο ἔργον τοῦ κ. Ἀλ. Μαρμυροπούλου.

Τὸ Ὑπουργεῖον τῆς Σὺγκοινωνίας, κατόπιν ἐνεργειῶν τοῦ Ὑπουργοῦ Γενικοῦ Διοικητοῦ Ἡπείρου κ. Σπ. Τρικούπη, διεπίστωσε πίστωσιν 500,000 δραχ. διὰ τὴν περὶ τῆς οδοῦ Ἰωαννίνων—Δωδώνης. Διὰ τῆς πιστώσεως ταύτης θὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ δι' αὐτοκινήτου μέχρι τῶν ἐρείπων τοῦ Μαντείου συγκοινωνία.

Ἡ Γενικὴ Διοίκησις διέδωσε ποσὸν 50,000 δραχ. διὰ τὴν κατασκευὴν τουριστικῶν περιπτέρων εἰς τὸ Μαντεῖον τῆς Δωδώνης. Εἰς τὸ περίπτερον τοῦτο τοῦ ὁποῖου ἡ ἀνεγέρσις θὰ εἴη λίαν ἐπιμελεσμένη, οἱ ἐπισκέπται θὰ δύνανται νὰ ἀναπαύωνται καὶ νὰ εὐρίσκωσι τὰ ἀπολύτως χρειώδη.

Διὰ δημοσιευθέντος Διατάγματος, πρὸ τῆς τοῦ παρὰ τῷ Ὑπουργεῖῳ τῆς Ἑθνικῆς Οἰκονομικῆς Συμβουλίου Ξένων καὶ Ἑκθέσεων, κατόπιν ἐισηγήσεως τῆς Γενικῆς Διοικήσεως Ἡπείρου, ἀνεκηρύχθη τὸ Μέσορον ὡς τόπος θερινῆς διαμονῆς. Μετὰ τὴν συγκρότησιν τῆς προϋπολογιστικῆς τοπικῆς Ἐπιτροπῆς, θὰ τεθῶσιν αἱ βάσεις τῶν ἐνεργειῶν ἀνεγέρσεως τουριστικῶν Ξενοδοχείων κλπ. καὶ θὰ γίνῃ ἡ δευτέρα διαφήμισις ὑποτῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ταυρσμοῦ, πρὸς προσέλκυσιν ξένων.

Ἦρχισεν, ἀπὸ ἡμερῶν, ἡ κατεδάφισις τοῦ ἐπὶ τῆς οδοῦ Παπαζογλοῦ κτιρίου, ἔνθα θ' ἀνεγερθῇ τὸ Γηλοφωνικὸν Κέντρον Ἰωαννίνων τοῦ ὁποῖου ἡ λειτουργία ἐλπίζεται ν' ἀρχίῃ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον δι' αὐτομάτων μηχανημάτων.

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ἀρχαιροεῖαι

— Ἀνεχώρησεν ἀεροπορικῶς εἰς Ἀθ

ΑΘΗΝΑΙ 12 Μαΐου — Δι' αὐτοῦ (σήμερον) συνεκλήθη τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον κατ' αὐτὸ θὰ ἐξετασθῇ ἡ διαμορφωθείσα ἐσωτερικὴ κατὰστασις καὶ θὰ ληφθῶσι ἀποφάσεις 1) ὡς πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Νόμου 2) τὴν τροποποίησιν τοῦ ἐκλογικοῦ Νόμου εἰς τὸ σημεῖον τῶν διαγραφῶν καὶ 3) τὴν ἀν-β. λην τῶν ἐκλογῶν ἥτις πιστεύεται ὅτι θὰ εἶναι 15θήμερος.

— Κατὰ τὰ μέχρι σήμερον γνωσθέντα ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀπομακρυνθησομένων ἀξιωματικῶν θὰ ἀνέλθῃ εἰς πεντακοσίους. Εἰς τριακοσίους περίπου ἀξιωματικούς θὰ ἐπιβληθῶσι μικραὶ πειναρχικαὶ ποιναί.

— Ὁ ἀπουργὸς Γενικῆς Διοικήσεως Ἡπείρου κ. Τρικούπης ἐξέφρασε πρὸς τὸν κ. Πρωθυπουργὸν τὴν ἐπιθυμίαν του ὅπως παρατεθῇ τῆς Γενικῆς Διοικήσεως λειτουργίης ἀποσχολήσεως τοῦ μετα ἐκλ. γικά Μεσολογγίου. Ἡ παραίτησις τοῦ φαίνεται ὅτι θὰ γίῃ ἡ δακτ. Τὴν οὕτω κενομένην θέσιν διεκδικοῦ οἱ κ. κ. Λαζαρίδης καὶ Σπένγγος.

— Ὁ Πρωθυπουργὸς ἐδήλωσεν ὅτι ὁ Στρατιωτικὸς Νόμος θ' ἀρθῇ ἀπὸ τῆς αὐτοῦ Τρίτης ὡς καὶ ἡ λογοκρισίς. Ὡς πρὸς τὰς λοιπὰς ἀξιώσεις θὰ ἀποφασισθῇ τὸ Ὑπουργικὸν Συμβούλιον σήμερον το ἀπόγευμα. Ὁ Πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας συνεστήσας Πρωθυπουργὸν ταχεῖαν ἐπαναδὺν τῆς ὁμολοήσεως.

— Τὸ ἐκτεκτον σινατοδικεῖον τοῦ Ναυστάθμου ἐξέδωκε χθὲς τὴν ἀπόφασιν τοῦ δι' ἡ καταδικάζονται ἐρήμην εἰς θάνατον 26 σπλασασταί τοῦ Ναυστάθμου: Δεσποτιχά, ναύρχος, Κολοκαλέσης καὶ Χατζοπούλος, πλοίαρχοι. Ἀλεξάνδρης, Λογθέτης, Μανωλάτος, Κουτρούμπας, Κουντουριώτης, Λεωργόπουλος, ἀντιπλοίαρχοι, Γκιρμάνκος, Καλιανέσης, Κατάρης, Χάτας, Σιγίλας, Γιάκας, Αἰμάς, Κωνσταντίνου, Παπαγιάννης Βουρβόπουλος, Πάρις, Λαβρινιζίδης, Νεόφυτος, Ιερογρόπουλος, Δακίς, Πλωτάρχης καὶ οἱ παρόντες Παπάξος, οὐ ὑποπλοίαρχος καὶ Γκιγεράκης ὑποκελευστής ἐν ἀποταξί. Κατεδικάσθησαν καὶ 66 ἄλλοι διαφόρων βαθμῶν εἰς οὐφόρους ποινὰς, ἀπὸ φυλάκισιν μηνῶν μέχρι ἐς βίου, δεσμῶν, μετὰ τῶν ὁποῖα ν' συγκαταλέγεται καὶ ὁ ναύρχος Ρουσεὶ καταδικασθεὶς εἰς 10ετὴ ἐρήμην.

— Διὰ τοῦ, εἰς θάνατον καταδικασθέντος Παπάξογλου καὶ Ουγγράκη, περασθέντος κατὰ τὴν δικὴν ἐδόθη χάρις, μεταπραπίσεως τῇ, ποινῇ, εἰς ἰσοβία δεσμᾶ

νας τὸ παρελθὸν Σάββατον δι' οἰκία καὶ τῆς ὑποθέσεως ἡ ἐρίτιμος Κ. Ἀλεξάνδρα Σπύρου Μπότσαρη, τοῦ εὐέλπιδος πολιτευτοῦ τοῦ Νημοῦ Ἰωαννίνα, ἀρχηγὸς ἰδίου ἀνεξαρτήτου ἀντιβενιζελικοῦ Συνασμοῦ, μέλλουσα νὰ ἐπανακάμψῃ μετὰ δεκαήμερον, ἵνα παρακολουθήσῃ τὸν σύζυγόν της εἰς τὰς ἐκλογάς.

— Τὴν παρελθούσα ἑβδομάδα προσερχόμενοι ἐκ Τεσροβιστης Κουρέντων ἀνεχώρησαν ἀεροπορικῶς εἰς Παλαὶον Φάληρον ἐνθα μονίμως κατοικοῦν, ὁ φιλόπλοπος κ. Πολυχρόνης Αδαγογιδῆς μετὰ τῆς συζύγου τοῦ Κας Φρεϊδας.

=0=

Ἀφίξεις

— Ἀφίκετο ἐκ Χανίων τῆς Κρήτης μετὰ τῆς βρεγούσης καὶ πανώριας Κρητικῆς κοπούλας σμύγγου τοῦ Δ. Εὐθυμίου τοῦ Ἀναγνωστοπώλειου Γεωργικοῦ Σχολείου Κονίτης κ. Κωνστ. Γεωργιάδης, ὁποῦ εἶχε μεταρῇ νὰ τελέσῃ τοὺς γάμους τοῦ. Ἐπὶ τῷ εὐτυχί τούτῳ γεγονότι, κατήλθε, πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ, ὁ ὑποδιευθυντὴς τῆς Σχολῆς κ. Μάνθος Μέντζος καὶ ἀνεχώρησαν διὰ τὴν Κόνιν τὸν παρὰ τὸν Σάββατον.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀλεξανδρείας καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὸ χωρίον τοῦ Ταυρακλάν τοῦ Πρωγώνιου ὁ ἀρτοβιομήχανος κ. Νεῦρος Σουλιάτης, ἐκ τῶν ἐνδοσυνωδωσέων λαϊκῶν.

=0=

Γάμοι

Εὐχαρίστως ἀνακοινούμεν, ὅτι ἔγρητος καὶ λόγιος τραπέζιτικος κ. Ιω. Β. Ζηκοῦ, Διευθυντὴς τῶν ἐκπαιδευτικῶν ὑποκαταστήματός τῆς Ἐμπορικῆς Σχολῆς καὶ ἡ καλλιμορφωτὴ Δις Ἀ. γ. Χ. Πιπύλη, τῆς ἐν Ἠγουμενίτῃ τῆς Τριφυλίας, γνωστῆς καὶ πλεσισημασίας ὀλογενεῖας τῶν ἀλλοτε κτηνοτροφῶν Ἀδελφῶν Πιπύλη, ἐπέλεσαν αὐτοὶ τοῦ, εὐτυχεῖς γάμους, οὗς καὶ συγκαίρομεν ἐγκαρδ

ως εὐχόμενοι αὐτοῖς πᾶν ἐκ τοῦ συζυγοῦ βίου προερχόμενον ἀγοθόν.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Οἱ Θεόδωρος Στεφάνου πατὴρ καὶ Δάμπος Στεφάνου, θεῖος ἐκ Γκιρμάνου εὐχαριστοῦν ἐγκαρδίας τὸν ἀρίστον δημόσιον αὐτοῦ Γκιρμάνου κ. Ἀδων. Παπα Μ. καὶ διὰ τὴν πατρικὴν μέριμναν, ἣν ἐπέδειξε πρὸς τὸν θάνατον τῆς τραυματικῶς ἐν τῷ ὁλοκλήρῳ τοῦ ἡλικίου κατὰ τὴν κηδείαν τοῦ ἀτυχοῦς μὴτῆρος τοῦ καὶ τὸν συγκλητικῶς ἐκτεκτον ἡλικίου Λογ. ὃν ἐξέφω νησεν.

ΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΒΑΚΟΛΑΣ

Παιδίατρος — Παιδίατρος

ΜΙΚΡΟΒΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

αἱματος — σφαιρῶν — πτυέλων κ.λπ.

Ἐναντὶ τοῦ Ταμείου Δωδώνης

ΔΗΛΩΣΙΣ

Ἀφίχθησαν τὰ νέα γλῶσσαι καὶ εὐγενεῖς στα κράσι τῆς Ζίτσας ὡς καὶ τοῖς ποῦ, οὗς καὶ κοινὰ καὶ πωλοῦνται εἰς τὴν ὁδὸν Ἀνεξαριθίας ἀριθ. 250 εἰς τὸ Καταστήμα τοῦ κ. Αθανασίου Παράσου, μετὰς κατωπ. τιμᾶς:

Κρασί	ἡ ὁκά	δραχ. 10
Τσίπουρο Α'	ποιότητος	36
Τσίπουρο Β'		34
Οἶνο Πατρῶν		44
Κονιάκ		52